សាលាដំបូងរាជធានីភ្នំពេញ

តុលាការរដ្ឋប្បវេណី

សំណុំរឿងលេខ........

ចុះថ្ងៃទី ០៣ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១៤

សាលក្រមលេខ ....

ចុះថ្ងៃទី ២០ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ២០១៥

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

សាលក្រម[1]
ក្នុងនាមប្រជារាស្ត្រខ្មែរ
សាលាដំបូងរាជធានីភ្នំពេញ[2]

បានបញ្ចប់ការទាញហេតុផលដោយផ្ទាល់មាត់នៅ

ថ្ងៃទី ៣០ ខែ មករា ឆ្នាំ ២០១៥[3] [4]

ចៅក្រមជំនុំជម្រះ

លោក J ជាចៅក្រមនៃសាលាដំបូងរាជធានីភ្នំពេញ

ក្រឡាបញ្ជី

លោកស្រី C ជាក្រឡាបញ្ជីនៃសាលាដំបូងរាជធានីភ្នំពេញ

---

[1] ការសម្រេចសេចក្តី គឺចែកចេញជា សាលក្រម និង ដីកាសម្រេច (មាត្រា ១៧៩ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី) ដូច្នេះ មានភាពចាំបាច់នៅក្នុងការបញ្ជាក់ឲ្យបានច្បាស់លាស់ថា អំពីប្រភេទនៃការសម្រេចសេចក្តីដាក់នៅត្រង់ចំណុចចាប់ផ្តើម។ ដោយសារតែ សាលក្រម និង ដីកាសម្រេចមានភាពខុសគ្នាចំពោះវិធីក្នុងការធ្វើឧបាស្រ័យជាអាទិ៍ ។ ជាគោលការណ៍បណ្តឹងឧបាស្រ័យចំពោះសាលក្រម គឺ បណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ ហើយ បណ្តឹងឧបាស្រ័យចំពោះដីកាសម្រេច គឺ បណ្តឹងជំទាស់ (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ២៥៩ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី)។

[2] សាលក្រមរដ្ឋប្បវេណីត្រូវតែសរសេរអំពីចំណុចដែលចែងនៅក្នុងមាត្រា ១៨៩ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី។

[3] ក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី មាត្រា ១៨៩ កថាខណ្ឌទី ១ ចំណុច ខ ។ សាលក្រមនឹងត្រូវកំណត់ជាស្ថាពរនូវទំនាក់ទំនងសិទ្ធិ ឬ ទំនាក់ទំនងគតិយុត្តិនាពេលបញ្ចប់ការទាញហេតុផលដោយផ្ទាល់មាត់ (ក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី មាត្រា ១៩៤ កថាខណ្ឌទី ២) ហេតុនេះ ចាំបាច់ត្រូវសរសេរឲ្យបានច្បាស់លាស់អំពី ពេលដែលបានបញ្ចប់ការទាញហេតុផលដោយផ្ទាល់មាត់។ ពោលគឺ សិទ្ធិ ឬ ទំនាក់ទំនងគតិយុត្តដែលតុលាការបានទទួលស្គាល់ដោយសាលក្រម គឺមានន័យថា តុលាការបានសម្រេចជាមុនទៅលើអង្គហេតុដែលមានគិតមកដល់ត្រឹមការបញ្ចប់ការទាញហេតុផលដោយផ្ទាល់មាត់នោះ ហេតុនេះ ឧទាហរណ៍ថា នៅចន្លោះថ្ងៃដែលបានបញ្ចប់ការទាញហេតុផលដោយផ្ទាល់មាត់ រហូតដល់ថ្ងៃប្រកាសសាលក្រម មានការសងដែលនាំឲ្យសិទ្ធិលើបំណុលរលត់ក៏ដោយ ក៏តុលាការមិនលើកយកអង្គហេតុនៃការសងមកដាក់នៅក្នុងលិខិតសាលក្រមដែរ។

[4] ការប្រកាសសាលក្រមត្រូវធ្វើឡើងក្នុងអំឡុងពេល ១ (មួយ) ខែ គិតចាប់ពីថ្ងៃដែលបានបញ្ចប់ការទាញហេតុផលដោយផ្ទាល់មាត់ (មាត្រា ១៨៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ ហើយការប្រកាសសាលក្រមចាំបាច់ត្រូវធ្វើឡើងដោយផ្អែកលើច្បាប់ដើមនៃមូលសាលក្រម (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ១៨៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) ដូច្នេះហើយ ចាំបាច់ត្រូវតែបញ្ចប់នូវការតាក់តែងច្បាប់ដើមនៃមូលសាលក្រមឲ្យបាន គិតត្រឹមពេលប្រកាសសាលក្រម។

ដើមចោទ

ឈ្មោះ ៖ X
អាសយដ្ឋាន ៖ ផ្ទះលេខ 00 ផ្លូវលេខ 00 សង្កាត់ទំនប់ទឹក ខណ្ឌចំការមន រាជធានីភ្នំពេញ[5]។

អ្នកតំណាងដោយអាណត្តិ

លោក/លោកស្រី ៖ P
អាសយដ្ឋានការិយាល័យមេធាវី / ក្រុមមេធាវី / ក្រុមហ៊ុនមេធាវី ៖ ....
ការិយាល័យមេធាវី / ក្រុមមេធាវី / ក្រុមហ៊ុនមេធាវី ៖ ....
លេខទូរស័ព្ទ ៖ ....

ចុងចម្លើយ

ឈ្មោះ ៖ Y
អាសយដ្ឋាន ៖ ផ្ទះលេខ 00 ផ្លូវលេខ 00 សង្កាត់មនោរម្យ ខណ្ឌ៧មករា រាជធានីភ្នំពេញ។

អ្នកតំណាងដោយអាណត្តិ

លោក លោកស្រីមេធាវី ៖ B
អាសយដ្ឋានការិយាល័យមេធាវី / ក្រុមមេធាវី / ក្រុមហ៊ុនមេធាវី ៖..............................
ការិយាល័យមេធាវី / ក្រុមមេធាវី / ក្រុមហ៊ុនមេធាវី ៖...
លេខទូរស័ព្ទ ៖..

អង្គហេតុ និងចំណុចវិវាទ

ក. ខ្លឹមសារនៃសាលក្រមដែលដើមចោទទាមទារឲ្យតុលាការចេញ

(១) បង្គាប់ឲ្យចុងចម្លើយបង់ប្រាក់ចំនួន ១៣.៥០០ (មួយម៉ឺនបីពាន់ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិក និង ប្រាក់ ១0% (ដប់ភាគរយ) នៃប្រាក់ចំនួន ១0.000

[5] ឈ្មោះ និងអាសយដ្ឋាន មានបញ្ញត្តិនៅក្នុងមាត្រា ៧៥ កថាខណ្ឌទី ២ ចំណុច ក នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី ប៉ុន្តែ ចំពោះចំណុចផ្សេងទៀត ដូចជា ឆ្នាំកំណើត ជាចំណុចដែលពុំមានបញ្ញត្តិក្នុងច្បាប់ទេ។ ប៉ុន្តែ ក៏មានករណីដែលពុំអាចកំណត់អំពី ភាគី តាមរយៈឈ្មោះ និង អាសយដ្ឋានផងដែរ ដូច្នេះហើយ អាចសរសេរចំណុចទាំងនោះក្នុងកម្រិតមួយដែលចាំបាច់ដើម្បីអាចកំណត់អំពីភាគី ។

(មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិកនៅក្នុងទឹកប្រាក់ ១៣.៥០០ (មួយម៉ឺនបីពាន់ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិកគិតចាប់ពីថ្ងៃទី ១ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០១២ រហូតដល់ពេលសងរួចទៅដើមចោទ។

(២) ប្រាក់ប្រដាប់ក្ដីជាបន្ទុករបស់ចុងចម្លើយ។

(៣) សាលក្រមនេះអាចអនុវត្តជាបណ្ដោះអាសន្នបាន។

ខ. ដំណើររឿងក្ដី និង ចំណុចវិវាទ

ខ.១. ការសង្ខេបអំពីរឿងក្ដី[6]

នៅក្នុងរឿងក្ដីនេះ ដើមចោទបានទាមទារឲ្យចុងចម្លើយបង់ប្រាក់ដើមចំនួន ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិក ដោយផ្អែកតាមកិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់ចុះនៅថ្ងៃទី ០១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០០៧ រវាងដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ ហើយទាមទារឲ្យបង់ប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ចំនួន ៣.៥០០ (បីពាន់ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិក (ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលនៅសល់នៃប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចចំនួន ៤.០០០ (បួនពាន់) ដុល្លារអាមេរិកដែលគិតចាប់ពីថ្ងៃទី ១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៨ រហូតដល់ថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១២) និង ប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចចំនួន ១០% ក្នុង ១ ឆ្នាំ (ដប់ភាគរយក្នុងមួយឆ្នាំ) នៃប្រាក់ចំនួន ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិកខាងលើ គិតចាប់ពីថ្ងៃទី ០១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១២ រហូតដល់ថ្ងៃសងរួចផ្អែកលើការមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ច។

ខ.២. អង្គហេតុដែលគ្មានវិវាទ[7]

ខ.២.១. ថ្ងៃទី០១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៧ ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយបានចុះកិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់ចំនួន ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិកដោយកំណត់យក ថ្ងៃទី៣១ ខែតុលា ឆ្នាំ ២០០៨ ជាកាលបរិច្ឆេទសង ហើយដើមចោទបាន

[6] នៅត្រង់ចំណុចនេះ ជាចំណុចដែលមើលពីតុលាការថាតើដើមចោទកំពុងទាមទារអ្វីខ្លះ? ពោលគឺត្រូវសរសេរឲ្យបានច្បាស់លាស់អំពីកម្មវត្ថុនៃបណ្ដឹង ហើយត្រូវបង្ហាញឲ្យឃើញអំពីកម្មវត្ថុនៃការសម្រេចសេចក្ដី។

[7] ក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី មាត្រា ១២៣ កថាខណ្ឌទី ២។ ត្រូវសរសេរអំពី អង្គហេតុដែលភាគីបានសារភាពនៅចំពោះមុខតុលាការ និង អង្គហេតុដែលតុលាការយល់ឃើញថា មានភាពជាក់ស្ដែង។

ប្រគល់ចំនួន ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិកឲ្យទៅចុងចម្លើយផ្អែកតាមកិច្ចសន្យានេះ។ នៅក្នុងកិច្ចសន្យានេះ ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយបានព្រមព្រៀង អំពីការបង់នូវការប្រាក់ចំនួន ៥% ក្នុង ១ ឆ្នាំ (ប្រាំភាគរយក្នុងមួយឆ្នាំ) និង ប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច ចំនួន ១០% ក្នុង ១ ឆ្នាំ (ដប់ភាគរយក្នុងមួយឆ្នាំ) នៃប្រាក់កម្ចីចំនួន ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិក ហើយការព្រមព្រៀងនេះបានធ្វើឡើងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរដោយមានហត្ថលេខារបស់ចុងចម្លើយ។ តទៅកិច្ចសន្យានេះនឹងហៅថា "កិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់នៃរឿងក្តីនេះ" ហើយរឿងក្តីនេះនឹងហៅថា "រឿងក្តីស្តីពីការទាមទារឲ្យសងប្រាក់កម្ចីនៃរឿងក្តីនេះ" ។

ខ.២.២. នៅថ្ងៃទី ៣១ ខែតុលា ឆ្នាំ ២០១២ ដើមចោទបានទទួលប្រាក់ ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិកពីចុងចម្លើយ។

ខ.២.៣. នៅថ្ងៃទី ៣១ ខែតុលា ឆ្នាំ២០១៣ ដើមចោទបានទិញរថយន្តពីចុងចម្លើយក្នុងតម្លៃ ៧.០០០ (ប្រាំពីរពាន់) ដុល្លារអាមេរិក ហើយបានទទួលនូវការប្រគល់រថយន្តនោះ។

ខ.២.៤. ថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១៣ បានកន្លងផុត។

ខ.២.៥. នៅក្នុងឯកសារចម្លើយដែលបានទៅដល់ដើមចោទនៅថ្ងៃទី ១២ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០១៤ ចុងចម្លើយបានបង្ហាញឆន្ទៈអំពីការលើកឡើងនូវការរលត់អាជ្ញាយុកាលលើកាតព្វកិច្ចសងប្រាក់កម្ចីផ្អែកតាម "កិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់នៃរឿងក្តីនេះ" ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅក្នុងឯកសារចម្លើយដដែលនេះ ចុងចម្លើយបានអះអាងត្រៀមថា នឹងបង្ហាញឆន្ទៈទូទាត់នូវចំនួនប្រាក់ស្មើគ្នានៃសិទ្ធិលើបំណុលនៃប្រាក់ថ្លៃលក់ទិញរថយន្តដែលបានសរសេរនៅក្នុងចំណុច ខ.២.៣ ខាងលើជាមួយនិង សិទ្ធិលើបំណុលផ្អែក "កិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់នៃរឿងក្តីនេះ" ។

ខ.៣. ចំណុចវិវាទ

ខ.៣.១. ការតវ៉ាតបចំពោះការតវ៉ាអំពីអាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល (ការផ្អាកអាជ្ញាយុកាល)

តើប្រាក់ចំនួន ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិក ដែលដើមចោទទទួលពីចុងចម្លើយគឺ ការសងមួយផ្នែកចំពោះកាតព្វកិច្ចផ្អែកតាម "កិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់នៃរឿងក្តីនេះ" ឬ ទេ?

ខ.៣.២. ការតវ៉ាតបចំពោះការតវ៉ាអំពីការទូទាត់ (ការរលត់នៃសិទ្ធិលើបំណុលដែលផ្តើមការទូទាត់តាមរយៈការតវ៉ា)

តើដើមចោទបានបង់ថ្លៃរថយន្តចំនួន ៧.០០០ (ប្រាំពីរពាន់) ដុល្លារអាមេរិកឲ្យចុងចម្លើយ ឬ ទេ?

ខ.៤. ការអះអាងរបស់ភាគីស្តីពីចំណុចវិវាទ [8]

ខ.៤.១. ស្តីពីចំណុចវិវាទទី១ (តើប្រាក់ចំនួន ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិកដែលដើមចោទទទួលពីចុងចម្លើយ គឺ ការសងមួយផ្នែកចំពោះកាតព្វកិច្ចផ្អែកតាម "កិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់នៃរឿងក្តីនេះ" ឬ ទេ?)

ខ.៤.១.១. ការអះអាងរបស់ដើមចោទ

នៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ២០១២ ដើមចោទបានទទួលប្រាក់ចំនួន ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិកពីចុងចម្លើយដែលជាការសងកាតព្វកិច្ចផ្អែកតាម "កិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់នៃរឿងក្តីនេះ" ។ នៅពេលនោះ ដើមចោទបានធ្វើលិខិតទទួលប្រាក់ ដែលបានសរសេរថា បានទទួលប្រាក់ចំនួន ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិក ជាការសងកាតព្វកិច្ចផ្អែកតាម "កិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់នៃរឿងក្តីនេះ" ហើយបានប្រគល់លិខិតនេះឲ្យទៅចុងចម្លើយ **(ភស្តុតាង X_3)**។

---

[8] បញ្ចូលនូវអង្គហេតុដែលគ្មានវិវាទ និង ការអះអាងរបស់ភាគីស្តីអំពីចំណុចវិវាទចូលជាមួយគ្នា ហើយចាំបាច់ត្រូវធ្វើយ៉ាងណាកុំឲ្យមានការខ្វះចន្លោះចំពោះការអះអាងរបស់ភាគី ជាពិសេសគឺការអះអាងដែលទាក់ទងទៅនឹងអង្គហេតុចម្បង។ មូលហេតុដែលត្រូវធ្វើបែបនេះ គឺដោយសារតែតុលាការមិនអាចយកអង្គហេតុណាដែលភាគីណាមួយមិនបានអះអាងមកធ្វើជាមូលដ្ឋាននៃសាលក្រមបានឡើយ (មាត្រា ៩៥ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី)។

ខ.៤.១.២. ការអះអាងរបស់ចុងចម្លើយ

ចុងចម្លើយមិនទទួលស្គាល់។

ចំពោះប្រាក់ចំនួន ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិកដែលចុងចម្លើយបានប្រគល់ទៅដើមចោទគឺជាការសងកាតព្វកិច្ចផ្សេង ហើយមិនមែនជាការសងចំពោះកាតព្វកិច្ចដោយផ្អែកតាម "កិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់នៃរឿងក្តីនេះ" ទេ។

ខ.៤.២. ស្តីពីចំណុចវិវាទទី២ (តើដើមចោទបានបង់ថ្លៃរថយន្តចំនួន ៧.០០០ (ប្រាំពីរពាន់) ដុល្លារអាមេរិកឲ្យចុងចម្លើយ ឬ ទេ?)

ខ.៤.២.១. ការអះអាងរបស់ដើមចោទ

នៅអំឡុងខែធ្នូ ឆ្នាំ២០១៣ ដើមចោទបានបង់ប្រាក់ថ្លៃរថយន្តចំនួន ៧.០០០ (ប្រាំពីរពាន់) ដុល្លារអាមេរិកដែលមានក្នុងចំណុច "**ខ.២.៣.**" ខាងលើឲ្យទៅចុងចម្លើយ។

ខ.៤.២.២. ការអះអាងរបស់ចុងចម្លើយ

ចុងចម្លើយមិនទទួលស្គាល់។

ចុងចម្លើយបានដាស់តឿនទៅដើមចោទឲ្យបង់ប្រាក់ជាច្រើនលើកច្រើនសារ ប៉ុន្តែ ដើមចោទមិនបានបង់ប្រាក់ទេ។

សំអាងហេតុ

ក. ស្តីពីចំណុចវិវាទទី១

ផ្អែកតាម **ភស្តុតាង** X_3 តុលាការទទួលស្គាល់នូវអង្គហេតុដែលដើមចោទបានទទួលប្រាក់ចំនួន ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិក ជាការសងកាតព្វកិច្ចផ្អែកតាម "កិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់នៃរឿងក្តីនេះ" ពីចុងចម្លើយនៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១២ ។

ដូច្នេះ អាជ្ញាយុកាលនៃការរំលត់សិទ្ធិលើបំណុល ចំពោះសិទ្ធិលើបំណុលជាប្រាក់កម្ចីរបស់ដើមចោទបានផ្អាក។

ខ. ស្តីពីចំណុចវិវាទទី២

ដើមចោទបានអះអាងអំពីអង្គហេតុថា ដើមចោទបានបង់ប្រាក់ចំនួន ៧.០០០ (ប្រាំពីរពាន់) ដុល្លារអាមេរិកនៃថ្លៃលក់ទិញរថយន្តទៅឲ្យចុងចម្លើយ ប៉ុន្តែ ពុំមានភស្តុតាងដើម្បីឲ្យតុលាការអាចទទួលស្គាល់នូវការអះអាងនោះបានទេ។

ហេតុនេះ តុលាការមិនទទួលស្គាល់អំពីការតវ៉ាតបរបស់ដើមចោទទេ។

គ. ការវិនិច្ឆ័យអំពីចំនួនទឹកប្រាក់ដែលបានទទួលស្គាល់

ផ្អែកតាម "កិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់នៃរឿងក្តីនេះ" បើគិតត្រឹមថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១២ ដើមចោទមានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះចុងចម្លើយដូចតទៅ។ ទី១ នៅថ្ងៃដដែលមុនពេលនៃការសងមួយផ្នែក ដើមចោទមានសិទ្ធិលើបំណុលចំពោះចុងម្លើយជាប្រាក់ដើមចំនួន ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិក ការប្រាក់ចំនួន ៥០០ (ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិក និង ប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចចំនួន ៤.០០០ (បួនពាន់) ដុល្លារអាមេរិក។ ហើយនៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១២ ចុងចម្លើយបានសងប្រាក់ចំនួន ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិកឲ្យទៅដើមចោទ ហើយចំពោះប្រាក់ចំនួន ១.០០០ (មួយពាន់) ដុល្លារអាមេរិកនោះ ជាដំបូងនឹងយកមកកាត់ជាមួយនិងការប្រាក់ចំនួន ៥០០ (ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិក រីឯប្រាក់ចំនួន ៥០០ (ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិកដែលនៅសល់នឹងយកមកកាត់ជាមួយនិងប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច (ក្រមរដ្ឋប្បវេណី មាត្រា ៤៥១) ។ ដូច្នេះ គិតត្រឹមថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១២ ចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលនៅសល់ដែលដើមចោទមានចំពោះចុងម្លើយគឺ ប្រាក់ដើមចំនួន ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិក និង ប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្ត ចំនួន ៣.៥០០ (បីពាន់ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិក ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត មូលហេតុដែលមានស្ថានភាពសមស្របទៅនឹងការទូទាត់នូវប្រាក់ចំនួន ៧.០០០ (ប្រាំពីរពាន់) ដុល្លារអាមេរិកដែលជាសិទ្ធិលើបំណុលនៃប្រាក់ថ្លៃលក់ទិញរថយន្តរបស់ចុងចម្លើយមានចំពោះដើមចោទនៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១៣។ ដោយសារតែថ្ងៃនោះ គឺជាថ្ងៃកិច្ចសន្យាលក់ទិញលក់ទិញរថយន្តបានបង្កើតឡើង

ហើយចុងម្លើយបានប្រគល់រថយន្តទៅឲ្យដើមចោទ។ [9] ដោយសារតែគិតមកដល់ថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១៣ ចំនួននៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ដើមចោទមានចំពោះចុងចម្លើយមានដូចជា ប្រាក់ដើមចំនួន ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិក និង ប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តចំនួន ៤.៥០០ (បួនពាន់ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិក ហេតុនេះ ជាលទ្ធផលក្រោយពីការកាត់បំណុលដោយការទូទាត់ (ក្រមរដ្ឋប្បវេណី មាត្រា ៤៧២ និង មាត្រា ៤៥១) ចំនួនទឹកប្រាក់នៃសិទ្ធិលើបំណុលរបស់ដើមចោទមានចំពោះចុងចម្លើយក្រោយពេលទូទាត់គឺ មានតែប្រាក់ដើមចំនួន ៧.៥០០ (ប្រាំពីរពាន់ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិកតែប៉ុណ្ណោះ។[10]

ដូច្នេះ ដើមចោទអាចទាមទាមឲ្យចុងចម្លើយបង់ប្រាក់ដើមចំនួន ៧.៥០០ (ប្រាំពីរពាន់ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិក និង ប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចក្នុងអត្រាចំនួន ១០% ក្នុង ១ឆ្នាំនៃប្រាក់ដើមនេះ គិតចាប់ពីថ្ងៃទី ០១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១៣ រហូតដល់ថ្ងៃសងរួចតែប៉ុណ្ណោះ ដោយផ្អែកតាម "កិច្ចសន្យាខ្ចីប្រាក់នៃរឿងក្តីនេះ" ។

ឃ. ស្តីពីបន្ទុកនៃប្រាក់ប្រដាប់ក្តី

នៅក្នុង "រឿងក្តីស្តីពីការទាមទារឲ្យសងប្រាក់កម្ចីនៃរឿងក្តីនេះ" ដើមចោទបានចាញ់ក្តីមួយផ្នែក ហេតុនេះ ចំពោះបន្ទុកប្រាក់ប្រដាប់ក្តីឲ្យដើមចោទ និង ចុងម្លើយទទួលបន្ទុក ម្នាក់ ១ ភាគ (ក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី មាត្រា ៦៤ កថាខណ្ឌទី ១) ។ ការទាមទារចម្បងរបស់ដើមចោទ គឺ ការបង់ប្រាក់ដើមចំនួន ១០.០០០ (មួយម៉ឺន) ដុល្លារអាមេរិក ប៉ុន្តែ ដោយសារតែតុលាការទទួលស្គាល់ការទាមទារនោះតែចំនួន ៧.៥០០ (ប្រាំពីរពាន់ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិកប៉ុណ្ណោះ ហេតុនេះ ចំពោះប្រាក់ប្រដាប់ក្តីគឺឲ្យ

---

[9] អានុភាពនៃការរលត់កាតព្វកិច្ចតាមរយៈការទូទាត់ នឹងកើតមានឡើងដោយប្រតិសកម្មទៅនឹងពេលស្ថានភាពសមស្របទៅនឹងការទូទាត់ (ក្រមរដ្ឋប្បវេណី មាត្រា ៤៦៦)។

[10] លំដាប់នៃការកាត់បំណុល (មាត្រា ៤៧២ មាត្រា ៤៥១ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) គឺសោហ៊ុយការប្រាក់ (ការប្រាក់ និងប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ច) និង ប្រាក់ដើម ដូច្នេះហើយ ចំពោះប្រាក់ចំនួន ៧.០០០ (ប្រាំពីរពាន់) ដុល្លារអាមេរិក ដំបូងនឹងយកមកកាត់ជាមួយនឹង ប្រាក់សំណងការខូចខាតចំពោះការយឺតយ៉ាវក្នុងការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចចំនួន ៤.៥០០ (បួនពាន់ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិក ហើយប្រាក់ដែលនៅសល់ចំនួន ២.៥០០ (ពីរពាន់ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិកនឹងត្រូវយកមកកាត់ជាមួយនឹងប្រាក់ដើមមួយផ្នែកចំនួន។

ចុងចម្លើយទទួលបន្ទុក ចំនួន ៧៥% (ចិតសិបប្រាំភាគរយ) រីឯដើមចោទទទួលបន្ទុក ចំនួន ២៥% (ម្ភៃប្រាំភាគរយ)។

ខ. ស្តីពីការប្រកាសឲ្យអនុវត្តជាបណ្តោះអាសន្ន

ការទាមទាររបស់ដើមចោទ គឺជាការទាមទារជាប្រាក់ ហើយតុលាការទទួលស្គាល់ថា មានភាពចាំបាច់ ដូច្នេះ ប្រកាសឲ្យអនុវត្តជាបណ្តោះអាសន្នចំពោះសេចក្តីសម្រេចបញ្ចប់ខាងក្រោមចាប់ពីចំណុចទី ១ ដល់ ទី ៣។

សេចក្តីសម្រេចបញ្ចប់

១. បង្គាប់ឲ្យចុងចម្លើយបង់ប្រាក់ចំនួន ៧.៥០០ (ប្រាំពីរពាន់ប្រាំរយ) ដុល្លារអាមេរិក និង ប្រាក់ក្នុងអត្រាចំនួន ១០% ក្នុង ១ ឆ្នាំនៃប្រាក់នេះ គិតចាប់ពីថ្ងៃទី ០១ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១៣ រហូតដល់ថ្ងៃសងរួចទៅដើមចោទ។

២. ក្រៅពីចំណុចទី ១ ច្រានចោលនូវការទាមទាររបស់ដើមចោទលើសពីនេះ ។

៣. ប្រាក់ប្រដាប់ក្តី ៧៥ % (ចិតសិបប្រាំភាគរយ) គឺជាបន្ទុករបស់ចុងចម្លើយ ហើយ ២៥% (ម្ភៃប្រាំភាគរយ) គឺជាបន្ទុករបស់ដើមចោទ ។

៤. ចំណុចទី ១ និង ចំណុចទី ៣ នៃសេចក្តីសម្រេចបញ្ចប់នៃសាលក្រមនេះ អាចអនុវត្តជាបណ្តោះអាសន្នបានចំពោះ ។

សាលក្រមនេះត្រូវបានប្រកាសនៅសវនការជាសាធារណៈនៅថ្ងៃទី ២០ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ២០១៥។ ក្នុងករណីដែលប្តឹងឧទ្ធរណ៍ ត្រូវតែធ្វើឡើងនៅក្នុងរយៈពេល ០១ (មួយ) ខែ គិតចាប់ពីថ្ងៃដែលបានទទួលការបញ្ជូនលិខិតសាលក្រមនេះ។

ថ្ងៃសុក្រ ១៣ កើត ខែផល្គុន ឆ្នាំមមី ឆស័ក ព.ស.២៥៥៨

រាជធានីភ្នំពេញ, ថ្ងៃទី ២០ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ២០១៥

ចៅក្រម